

Arquitecte de Vilafranca del Penedès des de fa vint anys, en Jordi Armengol Almirall forma part del professorat de l'Escola Intermunicipal de l'Alt Penedès, ubicada a Sant Sadurní d'Anoia: **"Al llarg de molts anys he tingut alumnes de segon de BUP i de COU. Ara, amb el canvi a l'ESO, els tinc més petits"**.

"M'agrada molt la vessant humanitària de l'activitat docent, en el sentit de parlar amb els alumnes, conèixer-los, escoltar-ne les històries... El professor hauria de ser capaç de potenciar les bones qualitats d'aquests joves, cosa que requereix bones dots d'observació i molta imaginació". Ens demostra la seva capacitat com a pedagog amb una senzilla explicació del concepte de proporció adreçat a nois de catorze anys: **"Un de petit i curt ha de menjar menys que un d'alt i gras"**.

Per al nostre protagonista, que imparteix les assignatures de matemàtiques i dibuix, es pot establir un clar paral·lelisme entre la formació d'un individu i la construcció d'un immoble: **"Una casa ha de començar amb la captació de la idea del client. De vegades cal que intueixis o interpretis aquesta idea o el dibuix que t'ensenya l'interessat. Aquí és importantíssim dissenyar un bon avantprojecte. A continuació cal parar molta atenció als fonaments de la casa, amb els quals has de sintonitzar. Un cop assolits aquests passos, obtindrem un bon projecte al qual es pugui ajustar la construcció. Aquesta construcció pot allunyar-se una mica del projecte inicial, que no té per què ser tancat. A diferència d'altres arquitectes, que no suporten que s'alteri cap paràmetre de les seves creacions, a mi em sembla bé que aquestes puguin ser objecte de modificacions"**.

Per a en Jordi, **"un projecte és un paper i una construcció és tot un seguit de vivències sobre el terreny. Tot això es pot traslladar a l'educació d'un infant: un bon projecte educatiu implica hores de reflexió, però aquest esquema ha d'anar adaptant-se als canvis que es produeixen en la vida. Cal, sobretot, que l'ensenyament tingui uns fonaments sòlids, adequats a tots els nens, si bé cada alumne és diferent, tal com passa amb els terrenys"**.

Orgullós, ens revela que molts dels seus alumnes **"escullen la carrera d'arquitectura. Penso que, quan imparteixo les classes, els nois capten una manera de viure, un comportament. Els convido a venir al meu despatx i els porto a classe plànols i eines de dibuixar. La majoria d'ells, quan me'ls trobo pel carrer al cap d'uns anys, em criden i em saluden, per aquesta simpatia que els he inspirat al llarg de les lliçons. Amb la meua actitud a classe, els puc distreure i així aconseguixo ensenyar-los més coses"**. Un fet curiós és que **"els alumnes no em pregunten si la d'arquitecte és una professió maca, sinó si és rendible. De tota manera, els transmeto a tots la meua convicció que és un ofici magnífic"**.

Un ofici que el nostre interlocutor ja va assolir abans d'obtenir el títol: **"Feia plànols per a la gent del poble, sense guanyar pràcticament res. De tota manera, no sé fins a quin punt la meua elecció va ser vocacional"**. S'han canviat els papers i ara és ell qui orienta els seus alumnes: **"Recordo que quan feia COU vaig dir al tutor que volia**

ser enginyer de la construcció, però aquests estudis no existien. Llavors em va recomanar que, per les notes que tenia, escollís arquitectura. També em va influir el fet de ser fill de pagesos. M'encantava anar a cavar els ceps de les vinyes, per això quan vaig a fer un fonament agafo l'aixada i veig com està el terreny, tal com feia de petit".

"La construcció més senzilla, com que no té recursos, ha d'estar molt ben estudiada, de la mateixa manera que una de molt complexa", aclareix en Jordi. **"De tota manera, per fer una obra monumental es necessita molta gent, i jo només dispo de pocs col·laboradors, encara que molt eficients"**. En aquest punt, el nostre convidat aprofita per mostrar l'admiració que sent pels seus treballadors, entre els quals hi ha la seva dona: **"Són molt bons col·laboradors, tant professionalment com humanament"**.

És probablement la seva faceta com a ensenyant el que fa que afirmi que una de les coses que més li agrada del seu exercici lliberal és **"escoltar els clients. És essencial fer el dictamen del tarannà d'aquella gent i del que els pot interessar, perquè en això m'hi va l'èxit. D'altra banda, el públic t'enriqueix molt: si els nois de quinze anys ja t'aporten molts de coneixements, imagineu-vos una persona de cinquanta anys"**. La **"intuïció"** juga un paper fonamental en la feina de l'arquitecte: **"Si no copses bé la idea del client, et caldrà canviar de lloc l'escala manta vegades"**.

No són únicament habitatges el que ha dissenyat el nostre protagonista. Fill del Penedès, també ha posat el seu llapis al servei de la indústria del vi: **"Ara i en el passat, les caves han estat producte dels enginyers agrònoms, però sempre en queda alguna per als arquitectes. En qualsevol cas, una cava no és un magatzem d'ampolles: cal tenir en compte molts d'aspectes. I aquesta és la feina de l'arquitecte: barrejar mil i un paràmetres mentalment en un segon per obtenir un resultat"**.

Els ordinadors són de gran utilitat en aquest procés: **"Vaig ser un dels pioners en la introducció de la informàtica a l'estudi d'arquitectura. És un recurs molt útil, però l'avantatge bàsic de la màquina el descobreixes quan treballes amb estàndards. Jo, en canvi, sempre he procurat no dissenyar dues obres iguals"**. En qualsevol cas, els temps canvien: **"Insisteixo als alumnes perquè facin els dibuixos amb rotring i compàs, uns elements necessaris per adquirir certes habilitats. Els estudiants, però, són més partidaris del ratolí i la pantalla. Suposo que en un futur el dibuix es farà amb ordinador"**.

Sense negar les virtuts de la tecnologia, el nostre entrevistat comenta que la seva introducció massiva comportarà **"la pèrdua de la part artesanal de l'ofici. Les façanes i perspectives que obtenim amb els programes d'arquitectura no són les que aconseguixo si, després de calcar el disseny que m'ha donat l'ordinador, l'acabo de dibuixar"**. I estem segurs que en aquest punt i final hi ha una bona dosi de la passió per la feina que ens ha transmès en Jordi Armengol, una observació que a nosaltres ens serveix com a punt i final de l'entrevista.

“Molts alumnes meus han escollit la carrera d’arquitectura. Penso que, quan imparteixo les classes, els nois capten una manera de viure, un comportament”

Jordi Armengol - Vilafranca del Penedès (Alt Penedès)